

Kázání: 192. O posledním soudu

Kázání

O posledním soudu

1. čtení: Micheáš 4, 1 - 4

1 I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit národy.

2 Mnohé pronárody půjdou a budou se pobízet: „Pojďte, vystupme na Hospodinovu horu, do domu

Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my budeme chodit po jeho stezkách.“ Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.

3 On bude soudit mnohé národy, ztrestá mocné pronárody, i ty nejbližší. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji.

4 Každý bude bydlet pod svou vinnou révou, pod svým fíkovníkem, a nikdo ho nevydělá. Tak promluvila ústa Hospodina zástupů.

2. čtení: Matouš 25, 31 - 46

31 Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy;
32 a budou před ním shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů,
33 ovce postaví po pravici a kozly po levici.

34 Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.

35 Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne,
36 byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“

37 Tu mu ti spravedliví odpoví: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít?

38 Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě?
39 Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?“

40 Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“

41 Potom řekne těm na levici: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!

42 Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, žíznil jsem, a nedali jste mi pít,
43 byl jsem na cestách, a neujali jste se mne, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.“

44 Tehdy odpoví i oni: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?“

45 On jim odpoví: „Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.“

46 A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.“

Sestry a bratři, možná jste také zaznamenali, že na Slovensku budou mít krále. Alespoň tedy k tomuto přelomovému kroku na mši v Trnavě vyzval náměstek ministryně kultury za Slovenskú národnú stranu Štefan Kuffa.

Všem přítomným slíbil, že ministerstvo kultury bude iniciovat, „aby se co nejdříve podle možnosti dosáhlo toho, aby Kristus Král byl intronizován a stal se králem Slovenska“.

U našich sousedů nic nového. Se stejnou iniciativou vyhlásit Krista králem přišla už před 17 lety skupina polských poslanců za stranu Právo a spravedlnost.

My Češi se nad podobnými prohlášeními samozřejmě tak akorát pousmějeme nebo poušklíbíme, něco tak bizarního by nejspíš nikoho mezi Aší a Jablunkovem nikdy nenapadlo. Na pokusy zneužít náboženství pro vlastní politickou agendu jsme vzhledem k naší historii citliví.

Už Petr Chelčický před nějakými šesti sty lety věděl, že víra v Krista a mocenské zájmy by se neměly míchat dohromady, že církev by měla být chudá, protože pokud je mocná a bohatá, pak nutně Krista zapírá.

Naštěstí církve u nás bohaté nejsou a nemají velký vliv. I když nepochybuji o tom, že některé by vliv mít chtěly a kdyby to jen trochu šlo, ochotně by lidi poučovaly a sekýrovaly, s gustem by zakazovaly a nařizovaly.

Právě o to nepochybně jde slovenskému náměstkovi Kuffovi nebo polským ultrakonzervativním poslancům. Můžeme být rádi, že vyhlášení Krista králem v českém parlamentu nehrozí.

Proč to všechno zmiňují? Protože dnešní poslední neděle církevního roku nese přídomek „Krista krále“. Dává to smysl. Dnešek je pomyslnou tečkou za celým Ježíšovým příběhem, za vším, co jsme si o něm v uplynulém roce připomínali z evangelií, epištol a dalších biblických spisů.

Nebo spíš než, že by to byla tečka, má tahle neděle ukázat na pointu velkého biblického příběhu o tom, jak se Bůh stal člověkem. Jaký je vlastně konečný smysl Kristova narození, života, smrti a vzkříšení? Jak se nás to týká a jak to mění naši perspektivu, způsob uvažování a jednání?

Aby nám pointa biblického příběhu a smysl křesťanské víry nevyšuměly do ztracena, čte se dnes v kostelích oddíl o posledním soudu. Ježíš v něm popisuje, jak jako král králů usedne na nebeský trůn a začne soudní přelíčení se všemi národy.

Boží soud očekával už dávno předtím prorok Micheáš, z jehož proroctví bylo dnešní první čtení: „On bude soudit mnohé národy, ztrestá mocné pronárody, i ty nejvzdálenější. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji.“

Soud na konci tohoto věku bude jedním velkým restartem našeho světa, který díky tomu získá zpátky dávno ztracený balanc. Nerovnováha způsobená zlem jednou provždy přestane.

Už nebude důvod vést války, protože zmizí kořistnické vášně a nenávisť. Kanóny a tanky, co mají za úkol rozsévat smrt, se promění v zemědělské náčiní sloužící životu.

Ježíš na Micheášovo proroctví o obnově světa navazuje. Každému to tenkrát docvaklo hned, jak se zmínil o národech, které budou u soudního tribunálu shromážděny. Nikdo nepochyboval o tom, že poslední soud bude současně posledním hřebíkem do rakve vši lidské nesnášenlivosti, nabubřelosti a nespravedlnosti.

Smyslem posledního soudu je vykázat všechnu nespravedlnost, příkoří a bolest jednou provždy na smetiště dějin. A pozor! Všichni, kdo pro lepší svět byli ochotní obětovat své jistoty, pohodlí nebo dokonce život, budou na tomhle přelíčení přítomní ne jako předvolaní, ale jako členové soudního tribunálu.

„Kdo slyší mé slovo a věří ... nepodléhá soudu,“ říká Ježíš v evangeliu podle Jana (5,24). A apoštol Pavel píše znesvářeným korintským křesťanům: „Jestliže budete soudit svět, nejste snad schopni rozsuzovat takové maličkosti?“ (1. Korintským 6,2).

Nevíme, co měl apoštol na mysli těmi maličkostmi – co jiného, než všelijaké ty přízemní prkotiny, kvůli kterým se my lidé jsme schopni nadobro rozhádat.

Na korintských křesťanech mu vadilo, že si jako budoucí přísedící u posledního soudu nebyli s to uchovat alespoň kapku velkorysosti a střízlivého nadhledu. Přitom měli jednou rozhodovat o tom, co je dobré a co zlé, co bude přijato do nového věku a co skončí na smetišti dějin.

No, nevím, nevím, jestli jsme dnes na tom nějak zásadně lépe. Před chvílí jsem vyjádřil uspokojení nad tím, že církve u nás nemají moc a neoplývají bohatstvím. Opravdu se mi nelíbí představa, že by měl být součástí tribunálu na posledním soudu třeba zrovna rádoby zbožný náměstek Kuffa, podle všeho jinak celkem nesnášenlivý a arogantní člověk.

Ještěže není výběr soudního dvora na nás, ale na nejvyšším soudci Ježíši Kristu! Ten má docela jiná kritéria, než my lidé. V jeho vyprávění o posledním soudu je najdeme: „Tedy řekne král těm po pravici:

„Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.““

Na nechápavé pohledy předvolaných, kdy ho jako potkali hladového, žíznivého, na útěku, nahého, nemocného nebo uvězněného, Ježíš odpoví stručně: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“

Nejvyšší soudce při slovech „cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří“ ukazuje na své přísedící, členy soudního tribunálu, kteří budou spolu s ním rozhodovat, co je dobré a co zlé, co přejde do budoucnosti a co se navždy vyhodí do odpadu.

Donedávna to byli jen nepatrní lidé, ve smyslu bezvýznamní, ti poslední, na které se bral zřetel, vyloučení a pronásledování. Nyní se nacházejí v nejužším týmu krále králů.

A národy jsou souzeny podle toho, jak se k těmhle nepatrným lidem chovali. Jestli jim dali najíst a napít, jestli se jich ujali, když byli na útěku, jestli je oblékli, když udeřily mrazy a jestli je navštívili, když byli nemocní nebo ve vězení, když byli nespravedlivě odsouzeni.

Tak abychom si to shrnuli. Ježíš ve své řeči o posledním soudu mluví vlastně o třech skupinách lidí. Tou první jsou oni nepatrní, ti kteří obětují veškeré úsilí, pohodlí, ba dokonce vlastní životy v zájmu spravedlivého a nenásilného světa.

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími. Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské,“ říká o nich Ježíš v kázání na hoře (Matouš 5,9-10).

Druhá skupina jsou běžní lidé, žádní velcí aktivisté a řečníci, žádní nesmlouvaví bojovníci za lidská práva. Běžní lidé, se všemi kompromisy a plichtami, které přináší život.

Jedno si však navzdory všemu uchovali jakž takž neumazané: vlastní svědomí. Prostě když vidí hladového a žíznivého, běžence, někoho nedostatečně ošaceného nebo nemocného, když se dozvědí o nespravedlivě uvězněném, nedá jim to, a snaží se pro něj něco udělat. Ani netuší, že se v těchto bezvýznamných lidech setkávají se samotným Kristem, s nejvyšším soudcem a králem světa v jedné osobě.

Třetí skupina lidí jsou ti, kdo o druhé nejeví zájem, starají se jenom o sebe, o své dobré bydlo, a tím to pro ně celé končí. Tím to pro ně celé skončí i na posledním soudu, říká Ježíš. V novém světě by jednoduše nedokázali žít, tam to skutečně bez vzájemné ohleduplnosti a tvořivé sounáležitosti nepůjde.

Sestry a bratři, dnešní poslední neděle církevního roku je zasvěcena Kristu králi. Nejde o to, „aby se co nejdříve podle možnosti dosáhlo toho, aby Kristus Král byl intronizován a stal se králem Slovenska“, Polska, Česka nebo nevím jakého dalšího státu. Takové snahy jsou jen poněkud

odpudivým pokusem některých extrémních politiků strhnout pozornost na sebe.

Ježíš Kristus kraluje nezávisle na našich proklamacích. Jde spíš o to jeho vládu uznat a dát se případně do jeho služeb.

Dnes se u nás naštěstí nemusíme rozhodovat pro disidentskou dráhu obhájců spravedlnosti a lidské důstojnosti. Doba totality je, díky Bohu, dávno pryč. Přesto ještě zdaleka není vyhráno. Lidí, které ti mocní považují za bezvýznamné, lidí vyloučených a pronásledovaných je po světě stále dost a dost.

Nejhorší, co se nám může stát je, že před nimi zavřeme oči, že budeme předstírat, jako by nebyli. V takovém případě bychom se obrátili zády k samotnému Ježíši Kristu. Je v nich totiž tajemným způsobem přítomný.

Poslední soud se odehrává v rozhodování každého z nás.

Peč

SPCH 26. 11. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)